

Asian Research Association

கம்பனின் புதிய படைப்பியல் உத்தியும் இரணியன் கதையும்

க. முருகேசன் அ. *

அ தமிழ்த்துறை, கொங்குநாடு கலை அறிவியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர்-641029, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Kamban's New Creative Strategy and Iraniyan's Story

K. Murugesan a, *

^a Department of Tamil, Kongunadu Arts and Science College, Coimbatore-641029, Tamil Nadu, India.

*Corresponding author Email: kavimurugu25@gmail.com

DOI: <https://doi.org/10.54392/ijot2321>

Received: 09-01-2023; Revised: 15-03-2023; Accepted: 18-03-2023; Published: 21-03-2023

Abstract: The Kamba Ramayanam is a unique cultural repository of Tamil society, a treasure of the arts, and an epic in which the Supreme God has incarnated in this soil, bearing a human form. The learners will be well aware of the poetic ability of Kambar, who flavoured the fruits that had been soaked in the heart of Valmiki, the primordial poet, and who then amplified the taste of that fruit. In more than 10,000 of the six chapters, Kambar, who records the divinity of Rama and the greatness of his human birth, brings through it many sub-stories, introduces them, and gives a flavour to the epic. In this way, this article examines the necessity of the Iraniyan story in the Yuddha Kandam (Chapter on War), the creative strategy of the epic scholar to include this subplot in between, and the reason for this.

Keywords: Kamba Ramayanam, Kamban, Iraniyan, Valmiki, Kambar

முன்னுரை

'இந்துமதம் அறம் போதிக்கும் சமயம் மட்டுமன்று மனித நன்னடத்தையை மட்டுமே இலக்கணமாக அது ஒரு பொழுதும் வலியுறுத்தியதில்லை. ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட அறமதிப்புக்களை அது தந்துள்ளது. அதற்குக் காலத்தேவையே காரணமாகவும் இருந்துள்ளது. நம்முடைய பண்பாட்டு மரபில் நாம் பல சிந்தனையாளர்களையும், மாறுபட்ட சிந்தனைகளையும் தொடர்ந்து பெற்று வந்திருக்கிறோம். அத்தகைய அறிவுப் பூர்வமான மாற்றுச் சிந்தனையாளர்களில் பக்தி இயக்கம் கண்டவரும் அடங்குவர்' (Indira Parthasarathy, 1992). என்ற கருத்துரைக்குச் சான்றாகக் கம்பர் திகழ்வதை மெய்ப்பிக்கும் சான்றான பாத்திரமாக இரணியனின் மகனாகிய பிரகலாதன் படைக்கப்பட்டுள்ளான்.

ஆழ்வார்கள் போற்றிய அனைத்து அவதாரங்களையும் குறிப்பாகவோ தெரிப்பாகவோ பல இடங்களில் காட்டிய போதும், அவற்றுள் இராமாயணக் காப்பிய அமைதிக்கு நேரமைவு உடையதாகவும், இராவண வதத்துக்கு ஈடானதாகவும் அமையக்கூடிய வனப்புப் பெற்றிருப்பதுமான இரணியன் வதைக் கதையைக் கம்பர் திட்டமிட்டே யுத்தகாண்டத்தில் பாடியுள்ளார்.

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதய்யர் நூல்நிலைய வெளியீடு யுத்தகாண்டப் பகுதியில், 'இது கம்பநாடனின் புதுப்படைப்பு, முதலூலில் இல்லாதது. இதனை ஆசிரியர் திருவரங்கத்து மேட்டழகர் திருமுன்பு அரங்கேற்றப் புக்கபோழ்து, இப்பகுதி முதலூலாகிய வான்மீகி ராமாயணத்தில் இல்லையெனச் சிலர் தடை செய்த காலத்து, முன்பெழுந்தருளியிருந்த நரசிங்கமூர்த்தம் தன் திருமுடியைசைத்து நகைத்துப் பெருமுழக்கம் செய்ததாகவும் அந்த வியத்தகு நிகழ்ச்சியை நினைந்து பெரியோர்கள் அதனை ஏற்றனர் என்பதாகவும் கூறப்படும் செய்தி செவியாறாக வந்துள்ளது' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை அறியத்தக்கது. இக்கருத்து அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகப் பதிப்பு

முன்னுரையிலும், வை.மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார் பதிப்பு முன்னுரையிலும் அடிமாறாமல் இடம்பெற்றிருப்பது நோக்கத்தக்கது.

கம்பனைப் போன்ற பெருங்கவிஞர்கள் தம் மனத்து ஆழப்பதிந்துவிட்ட கருத்தினை, கதையினைத் தம் படைப்புகளினூடே வெளிப்படுத்த முனைவர். உள்ளத்து அடங்காப் பேரார்வ வெள்ளம் பொங்கிப் பெருகி இலக்கியப் பிரவாகமாகப் புறப்படவே செய்யும். இந்நோக்கில் இரணியன் வதைப் படலம் கம்பனின் இராமகாதையில் இடம்பெற்றிருப்பது பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றினாலும், கம்பன் வலியுறுத்த விரும்பிய குறிக்கோளாகிய 'அறம் வெல்லும் பாவம்தோற்கும்' என்ற மூலமந்திரத்தை ஆழமாகவும் அகலமாகவும் வற்புறுத்துவதற்கு இப்படலம் துணைபுரிவதைக் காணமுடிகின்றது.

தேவையும் தேடலும்

இரணிய வதைப்படலத்திற்கு முந்தைய படலமாகிய இராவணன் மந்திரப் படலத்திலேயே தான் பாடப் புகுந்த புதிய கதைக்குத் தளம் அமைத்துக் கொள்கிறான் கம்பன். காப்பியத்தில் எங்கெல்லாம் ஏதாவது ஒரு நிகழ்ச்சி பற்றி ஆலோசனை நடக்கிறதோ, அங்கெல்லாம் அப்படலத்திற்கு மந்திரப் படலம் என்று பெயர் சூட்டுவது கம்பனுடைய இயல்பு. அனுமன் இலங்கை வந்து சீதையைக் கண்டு, தன் ஒப்பற்ற வலிமையை இராவணனுக்கு உணர்த்தித் திரும்பிய பின்பு, கனவிலும் காண்பரிய அழிவு கண்முன் நேரக் கண்ட இராவணன், இத்துணை அழிவிற்குப் பிறகுதான் அரசவையைக் கூட்டி மந்திராலோசனை நடத்துகின்றான்.

கம்பனின் காப்பியத்தில் அமைந்துள்ள 118 பாடல்களில் தனித்து நிற்பதும், இராமாவதாரத்துக்கு முன்னரே நடந்த நிகழ்ச்சியாகவும் இரணியன் கதை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இராவணனிடம் கற்பின் கனலியாகிய சீதையை விட்டுவிட வேண்டுமெனக் கூறிப் பணிந்து நிற்கும் வீடணனின் உரையில்தான் இரணியன் கதை தோன்றுகிறது. 'இரணியன் மற்றும் பிரகலாதன் பற்றி வீடணன் பேசுகின்ற செய்தி ஒரு தனிப்படலமாக்கப் பெற்றிருப்பது கம்பன் இத்தனித்தன்மைக்கு ஆட்பட்டிருந்தான் என்பதனை வலியுறுத்துவதாகவே இருக்கிறது' என்ற அடிக்கருத்து இங்கு சுட்டத்தக்கது (Ismail, 1996).

அரசவையைக் கூட்டிய பின்பு ' பழியில் மூழ்கினோம், பரிபவம் பரந்தது. கொடிநகர் கருகிற்று. இதன் பின்னரும் நாம் இயங்கு உடலராய் இருக்கிறோம். உயிரனைய மானம் போயிற்று' என்று இராவணன் இயம்புவதைக் கேட்ட மகோதரன், கும்பகர்ணன், இந்திரசித்தன் ஆகியோர் படைகொண்டு எதிரிகளை அழிப்பதே சிறந்தது எனக் கூறினர். இந்நேரத்தில் 'நனி தீவினையை எல்லாம் வென்றவரில் நன்று உயர்' வீடணன் அண்ணலை நோக்கி, 'அரிதின் முயன்று ஆற்றரும் தவம் முடித்துப் பெற்ற இந்திரப் பெரும்பதத்தை எளிமையில் இழப்பதும், இழக்க முனைவதும் வருத்தம் மிகுவிப்பது என்றுரைத்து, இலங்கை மாநகர் எரிதழலில் வீழ்க்காரணம் ஒரு குரங்கெனக் கருதாமல் சிறை வைத்த செவ்வியின் கற்பினால்தான் கடிநகர் வெந்தது என உணர்தல் வேண்டும்' என்றுரைக்கின்றான். இராவணன் பெற்ற வரங்களையும் வாலியிடத்துத் தோற்றதையும் சுட்டிக்காட்டியதுடன், இராமனின் வீரத்தையும் சொல்லி, தேவதேவனே மானுட வடிவம் தாங்கி வந்துள்ளான் என்றும், அவன் நிருதர் குலம் வேர்அற முதலும் வியுமாறு செய்ய வல்லான் என்றும் அறிவுறுத்தினான். சிவபிரானின் சீற்றத்திற்கு இராவணன் ஆளானமை, வேதவதி சாபம், நான்முகம் சாபம் ஆகியவற்றை நினைவுபடுத்தி அழிவின் விளிம்பிற்குச் செல்ல வேண்டாமெனக் கேட்டுக் கொண்டான்.

சீதையை உரியவனிடத்துப் பணிந்து சேர்ப்பிப்பதால் மட்டுமே ஆட்சி, ஆயுள் நீட்சி நிலைபெறும் என்பதனைச் சிந்திக்கவே இராவணன் மறுக்கிறான். பெறலருந்தவம், பெரிதும் முயன்று ஆற்றி வானுயர் நிலையினை மேவிய அவன் தன் அழிவைத் தேடிக்கொள்கிறானே என்று வருந்திய வீடணன் விரும்பி உரைத்தவை பயனற்றுப் போயின. இராவணன் உள்ளத்து ஆழ்ந்து வேர் ஊன்றிய தான் என்னும் அகந்தைக் கிழங்கைக் கிள்ளி எடுப்பதற்குத் தலைப்பட்ட வீடணன், தன் அண்ணனைப் போலவே ஆற்றரும் தவம் ஆற்றி, போற்று நிலை கொண்ட ஒருவன் அறன் வழுவிய அல்ல செய்ய மேவியதால் அவனுக்கு அழிவு வல்விரைத்து நேர்ந்தது என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதற்காக இரணியனின் வரலாற்றை இயம்புகின்றான்.

இரணியன் : இயல்பும் ஏற்றமும்

காசிபருக்குத் திதி வயிற்றில் பிறந்தவனாகிய இரணியன் பொன்னிறமுடையவனாக இருந்ததால் இப்பெயர் பெற்றான். வேதங்களைப் படைத்த பிரம்மாவே இரணியனுக்கு வேத உண்மைகளை அறிவித்தான் என்பதும் எங்கும் நிறைந்துள்ள இறைவனைப் போல் பஞ்சபூதங்களின் வலிமையெல்லாம் ஒருசேரப் பெற்றிருந்தான். வேதங்களால் சிறப்பித்துப் பேசப்படும் எட்டெழுத்து மந்திரம் மிகப்பழங்காலத்திலிருந்தே தேவரும் மனிதரும் ஒதிவந்த பெருமை உடையது. தேவர்களைக் குறித்துச் செய்யப்பட்ட யாகங்களில் சொரிந்த அவியுணவை எல்லாம் தானே நுகர்ந்தான்.

இரணியன் தான் பெற்ற வரத்தின் வலிமையால் பெண்களாலோ, வீரமுடைய ஆண்களாலோ, இவையிரண்டும்ல்லாத அலியினாலோ, வேறு உலகில் நிலைபெற்றுள்ள உயிருள்ளவைகளாலோ, உயிர் இல்லாதவைகளாலோ சாகமாட்டான். கண்ணால் காணப்படுவனவாலும் எண்ணத்தில் நினைக்கப்படுவனவற்றாலும் இவை எவற்றாலும் அழியமாட்டான். நிலத்திலும், விண்ணிலும், தண்ணீரிலும், தீயிலும் காற்றிலும், முனிவர் சாபங்களினாலும் சாகமாட்டான். வீட்டிற்கு உள்ளேயும், வெளியிலும், படைக்கலங்களாலும் கொல்ல முடியாது. இரவிலும், பகலிலும் சாகமாட்டாத இவனுடைய உயிரைப் பறிக்க யார் உளர் என்கிறார் கம்பர்.

'உள்ளில் சாகிலன் புறத்திலும் உலக்கிலன் உலவாக்

கொள்ளைத் தெய்வ வான் படைக்கலம் யாவையும் கொல்லர்

நள்ளின் சாகிலன் பகலிடைச் சாகிலன் நமணார்

கொள்ளச் சாகிலன் ஆர் இனி அவன் உயிர் கொள்வார்?'

என்ற பாடல் கம்பரின் வியப்பை உணர்த்துகின்றது. மண் முதலிய ஐந்து பூதங்கள் உடன்பொருந்திய சுவை முதலான ஐம்புல உணர்வினால் புணர்க்கப்படாத, நான்கு வேதங்களாலும் சொல்லப்பட்ட மந்திரங்களாலும் சாகான் என்றும், தன் தந்தையே அவனைத் தனித்துக் கொல்ல நினைத்தாலும் சாகமாட்டான் என்றும் அனைத்து உலகங்களுக்கும் அவனே இறைவனானான் என்றும் கம்பரால் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ள இரணியனுக்கு ஆணவம் தலைக்கேறியதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை.

நாகத்திடமிருந்து தோன்றும் மரகதமணியைப் போன்று இரணியனின் வயிற்றில், அறிவிலும், தாயமனத்திலும், ஒப்பற்ற ஞானத்திலும், தாயிற்சிறந்த அன்பிலும் மிக்கோனாய் பிரகலாதன் பிறந்தான். இதனை 'அறிஞரில் தூயோன்' (பா. 6234) என்றும், 'மேதாவிகட் கெல்லாம் மேலான மேன்மையான்' (பா. 6364) என்றும் சுட்டும் கம்பரின் சொற்சித்திரங்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. தன் பிள்ளையிடத்தில் இரணியனுக்கு மிக்க பாசம் இருந்தது என்பதையும், தன் ஆயுளுக்குப் பின் அரசாள இருப்பவன் என்பதால் 'ஆழி ஐய' என அழைத்து மனம் நெகிழ்ந்தான் என்பதையும் கம்பர் பதிவுசெய்துள்ளார். இவை ஒரு நற்தந்தை தன் மகனைச் சான்றோனாக உயர்த்துவதற்குக் கைக்கொள்ளும் நன்முயற்சிகளாகக் கருத இடமுண்டு.

'எல்லை இல் அறிஞன்' ஒருவனைக் கொண்டு தன் பிள்ளைக்குக் கற்றுத் தரவேண்டிய வேதங்களைக் கற்பிக்க ஏற்பாடு செய்தான். 'முன்னை வேதத்தின் முதற்பொருள் மொழிவது மொழிந்தேன்' (பா. 6213) என்றும், 'ஓத வேண்டுவதில்லை' (பா. 6215) என்றும் பிரகலாதன் பேசமிடங்களை நோக்கும் போது ஓதாது உணர்ந்த அவனுக்கு, கற்று அறிந்த வேதியன் கற்பிக்க முயல்வது வீண்முயற்சி ஆயினும் உலகியல் வழக்காலும் அரசன் கட்டளையாலும் கற்பிக்க முயன்றான் எனக் கொள்ளலாம்.

ஆசிரியன் 'இரணியாய நம' எனும் மந்திரத்தை ஒதுமாறு கட்டளையிட்ட போது, அச்சொற்களுக்குச் செவியில் இடமில்லை என்பது போலக் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டு சிறந்த தவநெறியிலிருந்து விலகாமல் உபநிடதங்கள் கூறும் உண்மைப் பரம்பொருளாகிய 'ஓம் நமோ நாராயணாய' என்ற திருமந்திரத்தை விரித்துரைக்கலானான். இம்மந்திரச் சொல்லைப் பெரியாழ்வார் தன் பாசுரத்தில் 'வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கை' எனப் போற்றுவது இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது (Kamalakaran, 2015).

'மெய்தான் அரும்பி விதிர்விதிர்ந்து, உன் விரையார் கழற்கு என் கை தான் தலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி, வெதும்பி உள்ளம் பொய்தான் தவிர்ந்து உன்னைப் போற்றி சயசய போற்றி' என்று திருவாசகத்தில் மணிவாசகர் வேண்டுவதைப் போலவே பிரகலாதனும் நடுக்கமுற்றுக் கருவிலே திருவுடையவனாக, ஞானம் மிக்கவனாக, ஞான நாயகனாக விளங்கினான் எனும் கவிக் கூற்று இறைவனின் பெருமையை கருவிலே ஓதாமல் உணர்ந்த உத்தம ஞானியாக பிரகலாதன் திகழ்ந்த தன்மையை அறிவிக்கின்றது (Ramasubramaniam, 2006).

இதைக்கண்ட ஆசிரியன் அஞ்சி இரணியனின் தண்டனைக்கு வருந்தி, 'எப்படி உன் அறிவில் இப்படிச் சொல்லத் தோன்றியது' எனக் கேட்ட போது, வேதமுதற் பிரணவமாகிய மந்திரத்தைச் சொல்வதில் என்ன குற்றம் எனக் கேட்டான் பிரகலாதன். ஆதி நாயகன் பெயர் அன்றிப் பிறிது அறியேன் எனத் தொடங்கிப் பரம்பொருளின் அருள்தன்மையை எடுத்துரைத்த போது மனங்கொள்ளாத மறையவன் நிகழ்ந்தவற்றை இரணியனிடம் எடுத்துரைத்தான்.

மறையவனின் சொற்களைச் செவிமடுத்த இரணியன் புதல்வனை அழைத்துக் கேட்டபோது,

'காமம் யாவையும் தருவதும், அப்பதம் கடந்தால்

சேம வீடு உறச் செய்வதும் செந்தழல் முகந்த

ஓம வேள்வியின் உறுபதம் உய்ப்பதும், ஒருவன்

நாமம் அன்னது கேள் நமோ நாராயணாய'

என்ற எட்டிடமுத்தின் சிறப்பினைப் பகர்ந்தான். நடந்த நம்பி நாமம் சொல்லில் நமோ நாராயணமே என்று அருளிச்செயல் கூறுவதையும், இம்மை மறுமை இன்பங்களைத் தரவல்லது இம்மந்திரம் என்பதையும் கம்பர் அழகாகப் பதிவுசெய்துள்ளார்.

புதல்வனின் சொல்லைக் கேட்டுச் சினங்கொண்ட இரணியன் இப்பெயரை நீ யாரிடம் கற்றுக்கொண்டாய் என்றும், தன் தம்பியாகிய இரணியாட்சனைப் பன்றி வடிவெடுத்துக் கொன்றவன் திருமால் என்றும், மும்மூர்த்திகளும் என் தவ வலிமைக்கு இரங்கித் தன் வலிமையை இழந்தனர் என்றும் எடுத்துக்கூறி மறையவன் சொல்லும் மந்திரத்தை மட்டும் கற்பாயாக என எச்சரித்தான்.

வித்தின்றி விளைவது ஒன்றில்லை என்றும் அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஆதார சக்தியாக விளங்கும் பரமனை அன்றி உலகம் நிலைபெறுதல் இயலாது என்றும், தன்னுள் இருந்து உலகையும் உயிரினங்களையும் தோன்றச் செய்து, அவை தனது விரிவிலே அடங்கி நிற்கத் தான் அவைகளுக்குள்ளே எங்கும் நிறைந்து விளங்குகிறான் என்றும் நாராயணனின் அருட்சிறப்பைத் தன் தந்தைக்கு பிரகலாதன் எடுத்துரைத்தான். சரீர சரீரிபாவம் என்ற வைணவக் கோட்பாடு இங்கு உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. சித்து-அசித்துக்களாகிய அனைத்தையும் உடலாக உடையவன் அவற்றின் உயிராகத் திகழ்வான் என்பதே உடலுயிர்க் கொள்கையாகும். 'தன்னுளே திரைத்தெழும் தரங்க வெண்தடங்கடல்' என்ற திருமழிசையாழ்வார் பாசரம் இங்கு ஒப்புநோக்குதற்குரியது (Amuthan, 2005).

யாவராலும் அளந்தறிய முடியாதவன் திருமால் என்றும், ஓவலில் ஒருநிலை ஒருவன் என்றும், அடியார் கருதிய அத்தனைப் பயன்களையும் தரவல்லது இறைவன் திருவருளே என்றும், வேதமும் வேள்வியும் விண்ணும் இருசுடரும் ஆதியும் அவனே என்றும், உலகுக்கு மூலப்பிரகிருதி ஆனவன் என்றும், கரந்து எங்கும் பரந்துள்ளான் என்றும், பிரணவத்தின் விரிவாகிய எட்டெழுத்து மந்திரம் வன்செயலால் நலியாமல் காக்கும் என்றும் பிரகலாதன் இரணியனுக்கு எடுத்துரைத்தான். இவற்றைக் கேட்ட இரணியன் மிகுந்த சினம் கொண்டான். பிரகலாதனைக் கொல்லுமாறு வீரர்களுக்கு ஆணையிட்டான்.

வீரர் பிரகலாதனை அப்புறத்தே கொண்டு சென்று கூரிய வாள், மழு போன்ற ஆயுதங்களை வீசியபோது, தாயின் நல்லானாகிய பகவானின் அருள் துணைநின்றமையால் அவனுக்கு எத்தீங்கும் ஏற்படவில்லை. ஆணவத் திரையின் மறைப்பு இரணியனை உண்மையைக் காணவிடாமல் தடுத்தது. வான்படைக் கருவிகள் வலுவிழந்து போனதற்குக் காரணம் பரமனின் அருளே என்பதை ஏற்காத அவனுடைய மனமானது, பிரகலாதன் மாய மந்திரங்களால்தான் கருவிகளைக் கட்டிவிட்டதாகக் கருதிக் 'கனல் பொத்தித் தள்ளுமின்' என ஆணையிட்டான். வானளவு உயர்ந்து எரிந்த நெருப்பில் தள்ளப்பட்ட

அடியவன் 'அரி' என்று நாயகன்தான் இணைதொழுது நின்றமையால் சுடுநெருப்புக் குளிர்ந்திருந்தது. சீதாப்பிராட்டியின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்ட சுடர்தீ அனுமனின் மேனியைச் சுடாமையும் குளிர்ந்தமையும் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

இதனை அறிந்த இரணியன் அவ்வஞ்சகனைக் கவர்ந்து உண்ணும்படி எட்டு நாகங்களையும் கொண்டு வந்து விடுமாறு ஆணை பிறப்பித்த போது, கார்க்கோடகன், அனந்தன், களிகன், சங்கபாலன், தட்சகன், பதுமன், மகாபதுமன், வாசுகி என்ற எட்டு நாகங்களும் உகுத்த நஞ்சு அமுதமாயிற்று. நாகங்கள் தெய்விகச் சன்னதியில் பலம் இழந்து, பல்லும் இழந்தன. அடுத்து ஐராவதத்தை ஏவியபோதும் அந்த யானை பிரகலாதனின் முன்பு பணிந்து நின்றதைச் சேவகர்கள் அறிவித்த போது இரணியனின் மனம் கொதித்தது. வீரமுடைய ஒற்றை யானையை ஏவிய நிலையில் பிரகலாதனின் உடலில் பட்டதும் யானையின் தந்தங்கள் சிதைந்து போகின.

பல வழிகளில் பிரகலாதன் தப்பித்தபோது தன் மகனைக் கொல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை விட்டுவிடாத இரணியன், கல்லோடு அவனைக் கட்டிக் கடலில் வீசுமாறு கூறினான். எவ்வயிர்க்கும் நடுவாய் நின்று அருள் சுரக்கும் இறைவனாகிய திருமாலின் திருநாமத்தைத் தியானிப்பதை பிரகலாதன் விடவில்லை. ஆதலால் அப்பெருங்கடல் ஒரு சிறிய மடுவை ஒத்த தன்மையாக மாறியது. பிரளய காலத்திலே உலகனைத்தையும் தனது வயிற்றிலே வைத்துக் காத்து, ஒரு ஆலிலையின் மீது பாலகனாய்த் துயின்ற பரமனை உவமையாக்கிக் கடலில் கல்லோடு மிதந்த பிரகலாதனைப் போற்றியுரைக்கின்றார்.

பிரகலாதன் திருமாலை நோக்கி, 'வெள்ளம் தரும் இன்அமுதே இது விதியோ' என்றும், 'உனை எங்ஙனம் உள்ளுவெனோ?' என்றும், 'வேதப்பொருளே விளையாடுதியோ' என்றும், 'தன்னின் பிறிது ஆயினதாம் எனினும் உன்னின் பிறிது ஆயினவோ' என்றும் பரவித் தொழுதான். கடுவல்விடம் ஊட்டப்பட்ட போதும் சோர்வு இலனாகத் தோன்றிய பிரகலாதனிடம் கொலைவெறியுடன் நெருங்கினான். 'எவரே உலகம் தந்தார் செப்புதி' எனக்கேட்ட வினாவிற்கு இறைவனின் அந்தர்யாமித்துவத்தையும், தாமரைக் கண்ணனின் பெருமையையும், முக்குணம் முத்தொழில் முவுருவம் மூன்றுலகம் மூன்றுகண்கள் உடையவன் என்பதையும் எடுத்துரைத்து,

'சாணினும் உளன் ஓர் தன்மை அணுவினைச் சத

கூறுஇட்ட

கோணினும் உளன் மா மேருக் குன்றினும் உளன்

இந்நின்ற

தூணினும் உளன்; நீ சொன்ன சொல்லினும் உளன்

இத்தன்மை

காணுதி விரைவின் என்றான் நன்று எனக் கனகன்

சொன்னான்'

என்றவாறு இறைத்தன்மையைப் புலப்படுத்த முயற்சி செய்தான் (Manavalan, 1944). நீ சொன்ன தூணில் உன் இறைவனைக் காட்டு இல்லையேல் உன்னைக் கொன்று தின்பேன் எனக் கடிந்த தந்தையை நோக்கிய பிரகலாதன், நீ தொட்டுக் காட்டிய இடத்தில் அந்தப்பெருமான் வெளிப்படவில்லையானால் என் உயிரை நானே மாய்த்துக் கொள்வேன்; திருமாலுக்கு அடியவனாக இருக்கமாட்டேன் எனக்கூறிச் சபதம் செய்தான்.

அப்போது நன்று நன்று எனக்கூறிச் சிரித்துத் தூணின் மீது இரணியன் அறைந்தான். அப்போது திசைகளைப் பிளந்து அண்டம் பிளந்து கிழியுமாறு நரசிங்கம் பெருஞ்சிரிப்புச் சிரித்தது. பெருமான் சிரித்தவுடனே பிரகலாதன் மகிழ்ந்து ஆடினான், அழுதான், பாடி அலறலானான்; உச்சியின் மீது கைகளைக் கூப்பித் துதித்தான். அப்போது, 'எனக்கு அஞ்சிக் கொண்டு தூணில் மறைந்து இருக்கும் அரியாகிய நீ என்னுடன் போர் புரிய புறப்படு' என எள்ளல் செய்தான் இரணியன். தூண் பிளந்து அண்டம் அதிர நரசிம்ம மூர்த்தம் எழுந்த காட்சியைக் கம்பர் 14 பாடல்களில் பாடுகின்றார்.

நரசிங்கத்துடன் போர் செய்யப் புறப்பட்ட இரணியனைத் தடுத்து 'இப்போதாவது இவ் இறைவனை வணங்கு, நீ செய்த குற்றங்களைப் பொறுத்தருள்வார்' என அறிவுறுத்துகின்றான். அதை ஏற்காமல் நரசிங்கத்தை எதிர்த்து நின்றபோது, நரசிங்கத்தின் பெருமுழக்கம் கடலின் முழக்கமாகவும், அப்பெருமானின் எண்ணற்ற கரங்களின் தொகுதிகள் கடலின் அலைப்பரப்பையும் ஒத்திருந்தன. நரசிங்கமூர்த்தி தன் கரங்களில் இரணியனைத் தடித்துக் கொன்ற காட்சியை,

'ஆயவன்தன்னை மாயன் அந்தியின் அவன் பொன்கோயில்

வாயிலில், மணிக் கவான்மேல், வயிர வாள் உகிரின் வாயின்

மீ எழு குருதி பொங்க, வெயில் விரி வயிர மார்பு

தீ எழப் பிளந்து நீக்கி, தேவர்கள் இடுக்கண் தீர்த்தான்'

என்று கம்பர் பாடுகின்றார் (Manavalan, 1944). 'தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை ஞானமுண்டவனை ஆமோதரம் அறிய ஒருவர்க்கு' என்று நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் பாடுகின்றார் (திருவாய்மொழி 2:7:12) 'சரணமாகும் தன்தாள் அடைந்தார்க்கெலாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்' என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்திற்கேற்பக் (9:10:5) கம்பர் திருமாலை 'வான்தருவள்ளல்' எனப் போற்றுகின்றார்.

இரணியன் பெற்ற வரங்களிடையே முரண்பாடின்றி வதைபுரிய வழிகண்ட மாயன் செய்தவனாதலின் 'மாயன்' என்று கம்பர் சுட்டுகின்றார். இரவிலும் பகலிலும் வீட்டுக்குள்ளேயும் வெளியேயும் விண்ணிலும் மண்ணிலும் சாகக்கூடாது. பறவை, விலங்கு, மனிதர், தேவர், அரக்கர் ஆகியோரால் சாகக்கூடாது. எந்தப் படைக்கலத்தாலும் சாகக்கூடாது என்று பிரமனிடம் வரம்கேட்டுப் பெற்றவன் இரணியன் ஆதலால் மாலைப் போதில், வாயிற்படியில் மடிமீது கிடத்தி நரசிங்கப்பெருமான் நகத்தால் உடலைப் பிளந்து இரணியனைக் கொன்று தேவர்களையும் தன் அடியவனாகிய பிரகலாதனையும் காத்தருளினான்.

மனம் மொழிகளுக்கும் அறிவுக்கும் அளந்துரை இயலாத அப்பெருமானை எவ்வாறு காணமுடியும் என்ற ஆவல் நிறைவேறியது. எனினும் சீற்றத் தோற்றமுடைய சிங்கபிரானைக் கண்டு அஞ்சினர். அப்போது நரசிங்க மூர்த்தியைப் பிரமன் போற்றித் துதித்தான். 'நீயே உலகத்தில் காணும் எல்லாப் பொருளுமாக இருக்கிறாய். அப்படி இருக்கும் போது புதியதொரு வடிவினைப் படைத்துக் கொள்வாயானால் உனது படைப்புத் தொழிலில் வரம்பின்மை என்னும் குற்றம் வாராதோ என்று பிரமன் வேண்டினான். இங்கு 'உயிரளிப்பான், எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்' என்ற திருவித்தப்பாடல் (நாலாயிர., 3580) ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

பிரமன், சிவன், தேவர்கள் ஆகியோர் சீற்றம் தணிய வேண்டியதற்கிணங்கித் தன் இயல்புக்கு ஒவ்வாத பெருஞ்சினத்தைத் தன்னுள்ளே ஒடுங்குமாறு திருமால் செய்தருளினார். தன் அடியாராகிய பிரகலாதனின் வேண்டுகோள் எதுவெனக் கேட்டபோது, 'இழிபிறவி எய்தினும், நின் அன்பு பெறும் பேறு அடியேற்கு அருள்' என வேண்டினான். புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா உன்னடி என் மனத்தே வழுவாதிருக்க வரம் தர வேண்டும் என மணிவாசகர் வேண்டுவது இங்கு நினைக்கறத்தக்கது. வேறு எவரிடமும் கற்காமல் மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவன் பிரகலாதன் என்பதைத் திருமால் வாக்கைக் கொண்டே கம்பர் நிறுவுகின்றார்.

இவ்வாறாக இரணியன் வரலாற்றைத் தன் அண்ணனாகிய இராவணனுக்குக் கூறிய வீடணன், 'நான் சொல்லும் உரை எதுவாயிருந்தாலும் உனக்கு நன்மை தருவதாகும் என்று நினைக்காமல் இகழ்ந்து ஒதுக்குவாய் என்றால் தீமையாகவே முடியும் இது திண்ணம்' என்றுரைக்கின்றான்.

நோக்கமும் நிறைவும்

அமைச்சர்கள், ஆலோசகர்கள், உடன்பிறந்தார், மனையாள், பெற்ற மகன் என அவர் அறம் உரைத்தாலும் அவற்றைத் தன் செவிகளில் பெற்றுக் கொள்ளாமல் தன் சுயநலமாகிய இன்பத்தைப் பெறுதலே இன்றியமையாதது என்ற வேட்கையும், தவவலிமையால் பெற்ற வரங்களினால் ஏற்பட்டுள்ள ஆணவச் செருக்கும் இராவணனின் பிடிவாதத்திற்குக் காரணமாவதுடன் அவனை மீளமுடியாத

வீழ்ச்சிக்கு இட்டுச்செல்கின்றன. இரணியன் வதைப்படலம் எழுதப்படாமல் இருந்திருந்தாலும் கம்பராமாயணக் கதையோட்டத்தில் எந்தத் தடையும் ஏற்பட்டிருக்காது. அப்படியிருக்க இரணியன் கதையை மிக விரிவாகக் கம்பர் 176 பாடல்களில் பாடியதற்கான காரணங்களைப் பின்வருமாறு உய்த்துணரலாம்.

காப்பியக் கட்டுக்கோப்பும், அதன் உறுப்புக்களும், அந்த உறுப்புக்கள் ஒன்றோடொன்று பொருந்தும் முறையும் பற்றி ஆராய்ந்து எழுதிய வ.வே.சு. ஐயா கூட இப்படலம் காப்பியத்துடன் தொடர்பின்றித் தனித்து நிற்பதைச் சுட்டிச்செல்வதை இங்கு நினைவில் கொள்ளல் தகும.

தேவாரம், திவ்யப் பிரபந்தங்கள், உபநிடதங்கள் ஆகியவற்றில் துளையமாடியவன் கம்பன். தான் சொல்லும் கருத்துக்கள் உபநிடதங்களில் காணப்படுபவையே என்பதைக் கவிக் கூற்றாக அமைத்துள்ளார். சாந்தோக்கியம், முண்டகம் ஆகிய உபநிடதங்களின் சாரமாகப் பிரகலாதனின் பேச்சு அமைவதையும், கீர்த்தையின் நல்லுரைகள் இடையிடையே தென்படுவதையும் காணமுடிகின்றது.

'அத்வைதமும் உபநிடதங்களும் பக்தி இயக்கத்தை அழுத்திவிட்டு மேலே வர முயன்ற ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில், தமிழர்கள் கண்ட பக்தி இயக்கத்திற்குத் தலைமை இடம் தருவதற்காகவே இரணியன் வதைப்படலத்தைக் கம்பன் பொருத்தினான்' என்ற அ.ச.ஞானசம்பந்தன் கருத்து இங்குச் சுட்டிக்காட்டத்தக்கது (Manavalan, 1944).

நாராயணன் என்பவன் மூவருள் ஒருவனாய் இருந்து தன்னிடம் தோற்றுப் போனான் என்பதில் எல்லையற்ற கர்வம் கொண்டு பேசுகின்றான் இரணியன். திருமூர்த்திகளில் ஒருவனாக இரணியனால் பேசப்படும் நாராயணன், எங்கும் யாவற்றிலும் நிறைந்து உள்ள விராட சொருபத்தின் ஒரு பகுதியே ஆகும். அதுவே முதற்பொருள் என்று நினைத்துவிடாதே. அவன் இல்லை என்று பேசும் நீயும், உன்னை அவ்வாறு பேச்செய்யும் உன்னுள் இருப்பவனும் அந்த நாராயணனின் ஒரு பகுதியே ஆகும் என்று சொல்லவந்த பிரகலாதன், 'நீ சொன்ன சொல்லிலும் உளன்' என்று கூறுவது ஆழ்ந்த பொருளுடைய வாசகமாகும். இல்லை என்ற சொல்லிலும், இன்மைப் பொருள் தரும் சொல்லிலும் அவனே உள்ளான் என்ற கருத்து ஆழ்வார் பாசுரங்களுடன் ஒத்திசைகின்றது. 'உளன் எனில் உளன் அவன்' என்ற நம்மாழ்வாரின் பாசுரத்தின் இரண்டாவது அடி 'இலன் எனின் இலன் அவன்' என்று கம்பர் கருத்திற்கு வலுச்சேர்க்கின்றது.

முடிவுரை

நரசிம்மவதாரத்தைப் பாடவேண்டுமென்ற தீராத வேட்கை கம்பனின் மனதில் பதிவாகியிருந்ததற்கு அகச்சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. காப்பியத்தின் போக்கில் பல்வேறு இடங்களில் பாத்திரங்களின் மொழியாகவும் கவிக் கூற்றாகவும் இவ்வவதாரம் பேசப்படுகின்றது. தேரமுந்தூரில் பிறந்து வாழ்ந்து சிறுவயது முதலே ஆமருவிப் பெருமானை வழிபட்டதும், கற்றாலையில் யோகநரசிம்மரைக் கண்டு வழிபட்டதும் மனதில் பதிவாகியிருந்து தான் பாடிய இராமாவதாரக் காப்பியத்தில் இரணியன் வரலாற்றைப் பொருத்தமான இடத்தில் இணைத்துக் கொண்டான் என்று கருதவும் இடமுண்டு. எத்துணைப் பெரிய வீரனாக இருந்தாலும், அறம் வழிவி, ஆணவ மிகையால் அல்லன செய்யத் தலைப்படின, தவறு என உணர்த்த வேண்டிய கடப்பாட்டாளன் உணர்த்திய பின்னரும் பிடிவாதமாக நிற்பானேயாகில் அழிவது உறுதி என்பதை உணர்த்துவதற்காகக் கம்பரால் இக்கதை பாடப்பட்டுள்ளதாகக் கருதலாம். அனைத்துப் பொருள்களிலும், இடங்களிலும் நீக்கமற நிறைந்து நின்று உள்ளுறைப் பொருளாகவும், வெளி எங்கும் நிறைந்துள பொருளாகவும் இறைவன் அருள்பாலிக்கும் தத்துவத்தை நரசிம்ம அவதாரம் தெளிவுபடுத்துகின்றது. நல்லோரைக் காத்தல், அல்லோரை அழித்தல், அறந்தலை நிறுத்தல் ஆகிய மூன்றும் இறைவனுடைய அவதாரத்திற்குக் காரணங்களாகின்றன. இம்மூன்றனுள் தன்னையே சரணாகதியாகக் கண்டு துதித்துப் போற்றிய அடியவனாகிய பிரகலாதன் எனும் நல்லோரைக் காத்தற்பொருட்டு நரசிம்ம அவதாரத்தை இறைவன் எடுக்கிறான் என்ற கருத்து பொருத்தமுடையதாகும்.

References

Amuthan, (2005) Kamban Kaatum Vainava Perulagam, Kavitha Publication, Chennai, India

Indira Parthasarathy, (1992) Tamil Ilakkiyangalil Vainavam, Tamil Puthakalayam, Chennai, India

Ismail, M.M. (1996) Iranayin Vathaipadalam en, Kamban kalagam, Coimbatore, India.

Kamalakannan, R.V. (2015) Naalayira Divya Prabhandam, Varthamaan Patippagam, Chennai, India

Manavalan, A.A. (1944) Kambaramayanam, Kamban kalagam, Coimbatore, India.

Ramasubramaniam, V.T. (2006) Thiruvagasam (Moolamum Uraiyum), Thirumagal Nilayam, Chennai, India

Funding

This study was not funded by any grant

Conflict of interest

The Author has no conflict of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License

© The Author 2023. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License

Cite this Article

Murugesan, K. (2023) Kamban's New Creative Strategy and Iraniyan's Story, Indian Journal of Tamil, 4(2) 1-8.
<https://doi.org/10.54392/ijot2321>

